Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (kasačního senátu)

15. září 2017 *

„Kasační opravný prostředek – Veřejná služba – Úředníci – Otevřené výběrové řízení – Zápis na seznam úspěšných uchazečů – Rozhodnutí OOJ o nepřijetí úspěšného uchazeče – Pravomoci výběrové komise a pravomoci OOJ – Podmínky účasti ve výběrovém řízení – Minimální délka odborné praxe – Způsoby výpočtu – Ztráta šance na přijetí – Návrh na náhradu škody“

Ve věci T-734/15 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný proti rozsudku Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (prvního senátu) ze dne 6. října 2015, FE v. Komise (F-119/14, EU:F:2015:116), znějící na zrušení tohoto rozsudku,

Evropská komise, zastoupená F. Simonetti a G. Gattinarou, jako zmocněnci,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

FE, zastoupená L. Levi a A. Blot, advokátkami,

žalobkyně v prvním stupni,

TRIBUNÁL (kasační senát),

ve složení M. Jaeger, předseda, M. Prek (zpravodaj) a S. Frimodt Nielsen, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem podaným na základě článku 9 přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie se Evropská komise domáhá zrušení rozsudku Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (prvního senátu) ze dne 6. října 2015, FE v. Komise (F-119/14, dále jen „napadený rozsudek“, EU:F:2015:116), kterým Soud pro veřejnou službu na jedné straně zrušil rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013, jímž Komise odmítla přijmout FE do zaměstnání, a uložil Komisi povinnost zaplatit částku 10 000 eur a na druhé straně žalobu ve zbývající části zamítl.

* Jednací jazyk: francouzština.

Skutkový základ sporu

2 Skutkový základ sporu je v bodech 8 až 20 napadeného rozsudku popsán následovně:

„8 Dne 8. prosince 2005 vyhlásil Evropský úřad pro výběr personálu (EPSO) otevřené výběrové řízení EPSO/AD/42/05 (dále jen ‚výběrové řízení') za účelem sestavení seznamu úspěšných uchazečů na pozici právníka lingvisty s polským jazykem v platové třídě AD 7 k obsazení volných míst v evropských orgánech, zejména u Soudního dvora Evropských společenství (Úř. věst. [2005,] C 310 A, s. 3, dále jen ‚oznámení o výběrovém řízení'). […]

9 V hlavě A bodě I oznámení o výběrovém řízení, nadepsaném ‚Náplň práce', byla náplň práce popsána následujícím způsobem:

– ‚Překlad právních textů do polštiny nejméně ze dvou úředních jazyků Evropské unie a/nebo revize těchto překladů.

– Kontrola jazykové a právní shody legislativních textů v polštině, které již byly předloženy a revidovány, s jinými jazykovými zněními těchto textů, kontrola jejich redakční kvality a dodržení pravidel v oblasti formální úpravy.

[…]'

10 V hlavě A bodě II.2 oznámení o výběrovém řízení se kromě toho uvádí, že ke zkoušce budou připuštěni pouze uchazeči, kteří do nejzazšího data pro přihlášku do výběrového řízení doložili ‚alespoň dvouletou odbornou praxi po ukončení požadovaného vysokoškolského studia […]'

11 [FE] předložila svou přihlášku do výběrového řízení dne 27. prosince 2005. V rubrice ‚Odborná praxe' přihlášky do výběrového řízení (dále jen ‚přihláška') uvedla, že odbornou praxi absolvovala v rámci šesti různých činností v celkové délce 31 měsíců, z čehož 15 měsíců jako externí právník lingvista pro Soudní dvůr, a to ode dne 15. října 2004 do data podání přihlášky, a tři měsíce jako stážistka v advokátní kanceláři W. v Bruselu (Belgie), a to od 1. července do 30. září 2005.

12 [FE] byla připuštěna k účasti na zkouškách v rámci výběrového řízení. Zkušební komise na konci tohoto řízení zapsala její jméno na seznam úspěšných uchazečů, jehož platnost byla původně stanovena do 31. prosince 2007 a poté byla několikrát prodloužena až do 31. prosince 2013, kdy definitivně uplynula.

13 E-mailem ze dne 22. května 2013 byla [FE] pozvána útvary Generálního ředitelství pro spravedlnost k pohovoru na 28. května 2013 za účelem jejího případného přijetí na místo administrátora tohoto generálního ředitelství. […]

14 V červnu 2013 byla [FE] ze strany GŘ pro spravedlnost informována, že byla vybrána na místo administrátora a žádost o její přijetí byla předána [Generálnímu ředitelství pro lidské zdroje a bezpečnost (dále jen ‚GŘ pro lidské zdroje']].

15 Z písemností ve spise vyplývá, že příslušné útvary Komise v červnu 2013 rovněž informovaly [FE] o tom, že ‚vzhledem k tomu, že se Komise neúčastnila pořádání výběrového řízení […] a že seznam úspěšných uchazečů, který v rámci tohoto výběrového řízení vznikl, na nějž byla [FE] zapsána, je seznamem právníků lingvistů, a nikoli administrátorů, bylo nutno požádat o výjimku komisaře pro lidské zdroje a bezpečnost, neboť Komise zastává přístup, že tento seznam má být využíván pouze výjimečně pro její právní službu a pro některé specializované funkce v jiných [generálních ředitelstvích] a jen za určitých podmínek'.

16 E-mailem ze dne 26. července 2013 vedoucí oddělení ‚Smluvní právo' GŘ pro spravedlnost sdělil [FE], že GŘ pro lidské zdroje udělilo ‚souhlas s jejím přijetím [v rámci schválené výjimky] na místo administrátora ze seznamu úspěšných uchazečů – právníků lingvistů', a zdůraznil, že GŘ pro lidské zdroje ji bude kontaktovat a že nemá podnikat žádné kroky dříve, než obdrží oficiální oznámení ze strany tohoto GŘ.

17 Na konci srpna 2013 požádalo GŘ pro lidské zdroje [FE], aby předložila doklady potvrzující její odbornou praxi absolvovanou před podáním přihlášky do výběrového řízení, a to s ohledem na podmínku účasti týkající se minimální dvouleté odborné praxe, jež byla uvedena v oznámení o výběrovém řízení.

18 V období od konce srpna 2013 do listopadu 2013 absolvovala [FE] několik pohovorů se zástupci GŘ pro lidské zdroje a dodala různé doklady a vysvětlení s cílem vyjasnit otázku odborné praxe, již uvedla v přihlášce do výběrového řízení. Během této doby představitelé GŘ pro spravedlnost opakovaně potvrdili zájem o její přijetí.

19 Dopisem ze dne 17. prosince 2013 informoval orgán oprávněný ke jmenování [FE], že na GŘ pro spravedlnost nemůže být přijata, jelikož nesplňuje podmínku účasti ve výběrovém řízení týkající se požadované odborné praxe (dále jen ‚sporné rozhodnutí'). Podle orgánu oprávněného ke jmenování měla [FE] v den, který byl nejzazším datem pro přihlášku do výběrového řízení, odbornou praxi pouze v délce 22 měsíců namísto dvou let požadovaných v oznámení o výběrovém řízení. K tomuto závěru dospěl orgán oprávněný ke jmenování tak, že odbornou praxi ‚externí překladatelky' pro Soudní dvůr uznal pouze v délce sedmi měsíců, kdežto [FE] v přihlášce do výběrového řízení uvedla 15 měsíců, a odbornou praxi stážistky v advokátní kanceláři W. uznal v délce dvou měsíců, ačkoli [FE] v přihlášce do výběrového řízení uvedla tři měsíce. Ve sporném rozhodnutí bylo rovněž upřesněno, že pokud jde o činnost ‚externí překladatelky pro Soudní dvůr', byla délka odborné praxe [FE] vypočtena na základě celkového počtu 721 přeložených stran a normy 5 stran na den, což je množství, které je považované za přiměřené pro Komisi a je podstatně nižší než 8 stran na den, které jako normu uplatňuje Soudní dvůr.

20 Dne 14. března 2014 podala [FE] proti spornému rozhodnutí stížnost. Tato stížnost byla zamítnuta rozhodnutím orgánu oprávněného ke jmenování ze dne 14. července 2014 […]"

Řízení v prvním stupni a napadený rozsudek

3 Návrhem došlým soudní kanceláři Soudu pro veřejnou službu dne 24. října 2014, podala FE žalobu zaregistrovanou pod číslem F-119/14, kterou se domáhala, zaprvé aby bylo zrušeno rozhodnutí ze dne 17. prosince 2013, kterým ji Komise odmítla přijmout do zaměstnání (dále jen „sporné rozhodnutí"), a rozhodnutí o zamítnutí stížnosti ze dne 14. července 2014, a zadruhé aby byla Komisi uložena povinnost zaplatit částku 26 132,85 eura navýšenou o úroky z prodlení, zaplatit příspěvky do penzijního systému od září 2013 a uhradit symbolickou částku ve výši 1 eura za způsobenou nemajetkovou újmu. Navrhovala také, aby byla Komisi uložena náhrada nákladů řízení.

4 Soud pro veřejnou službu napadeným rozsudkem na jedné straně zrušil sporné rozhodnutí a uložil Komisi, aby FE zaplatila částku 10 000 eur a na druhé straně žalobu ve zbývající části zamítl. Rozhodl, že Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené FE.

5 Soud pro veřejnou službu v tomto ohledu mimo jiné uvedl, že na rozdíl od judikatury, na niž poukazovala Komise, „[byla] v projednávané věci […] sice v oznámení o výběrovém řízení vyžadována alespoň dvouletá odborná praxe v oblasti překladu, či spíše v oblasti právního překladu, avšak způsob zohlednění a započítání délky odborné praxe vykonávané jako samostatná výdělečná činnost nebyl výslovně uveden", a že „nelze přijmout tvrzení […], podle něhož je nutno minimální dvouletou

odbornou praxi v konkrétním případě výběrového řízení chápat tak, že se již z podstaty věci vztahuje k pracovní činnosti vykonávané na plný úvazek, a podle něhož se délka této praxe navíc vypočítá způsobem uvedeným ve sporném rozhodnutí“ (body 51 a 56 napadeného rozsudku).

6 Soud pro veřejnou službu rovněž určil, že „tím, že orgán oprávněný ke jmenování přijal sporné rozhodnutí, překročil meze své pravomoci kontrolovat splnění dodatečné podmínky účasti týkající se odborné praxe, a zasáhl tak do pravomoci, která byla v tomto ohledu v oznámení o výběrovém řízení výslovně vyhrazena výběrové komisi, i do autonomie a nezávislosti, které výběrové komise požívají“ (bod 71 napadeného rozsudku).

7 Soud pro veřejnou službu konečně určil, že „i kdyby bylo možné považovat za hodnověrný způsob, jakým Komise posoudila odbornou praxi [FE] s cílem přepočítat na základě kritérií používaných překladatelskými útvary počet stran, jež [FE] přeložila během období, kdy působila jako externí právník lingvista pro Soudní dvůr, tj. jako by se jednalo o práci „překladatele“ Komise, tento postup nevychází z žádného relevantního ustanovení, kterého by bylo možné se vůči [FE] přímo dovolávat, takže orgán oprávněný ke jmenování se tím dopustil zjevného pochybení, které je pro Soud [pro veřejnou službu] snadno zjistitelné“ (bod 93 napadeného rozsudku).

8 Soud pro veřejnou službu rozhodl také o návrhu FE na náhradu újmy, a to tak, že Komisi uložil povinnost zaplatit jí částku 10 000 eur (bod 133 napadeného rozsudku).

Řízení před Tribunálem a návrhová žádání účastnic řízení

9 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 17. prosince 2015 podala Komise projednávaný kasační opravný prostředek.

10 Dne 15. března 2016 předložila FE kasační odpověď.

11 Dopisem došlým dne 4. dubna 2016 požádala Komise o možnost předložit repliku.

12 Rozhodnutím ze dne 11. dubna 2016 předseda kasačního senátu této žádosti vyhověl.

13 Dne 23. května 2016 předložila Komise repliku v souladu s čl. 201 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu.

14 Dne 6. července 2016 předložila FE dupliku.

15 Dopisem došlým dne 29. července 2016 oznámila Komise Tribunálu, že nežádá o slyšení. FE nepodala žádost o konání jednání ve lhůtě stanovené v článku 207 jednacího řádu.

16 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– napadený rozsudek zrušil;

– zamítl žalobu podanou FE v prvním stupni jako neopodstatněnou;

– rozhodl, že každá účastnice řízení ponese vlastní náklady řízení v prvním stupni;

– uložil FE náhradu nákladů tohoto řízení.

17 FE navrhuje, aby Tribunál:

– kasační opravný prostředek zamítl;

– potvrdil rozsudek vydaný v prvním stupni;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených v obou stupních řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

18 Na podporu kasačního opravného prostředku předkládá Komise tři důvody, přičemž první důvod vychází z několika případů nesprávného právního posouzení a ze zkreslení při výkladu podmínky účasti týkající se minimální odborné praxe, druhý důvod vychází z nesprávného právního posouzení v závěru, že se orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „OOJ“) dopustil zjevně nesprávného posouzení, a třetí důvod vychází z nesprávného právního posouzení a z několika případů porušení povinnosti uvést odůvodnění při stanovení povinnosti Komise zaplatit FE částku 10 000 eur.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z několika případů nesprávného právního posouzení a ze zkreslení při výkladu podmínky účasti týkající se minimální odborné praxe

19 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že se Soud pro veřejnou službu dopustil v několika případech nesprávného právního posouzení a zkreslil důkazy při zkoumání prvního žalobního důvodu FE, který vycházel z nedostatku pravomoci OOJ. Tento důvod se člení na tři části:

K první části, vycházející z nesprávného právního posouzení při výkladu podmínky týkající se minimální odborné praxe

20 V bodech 51 až 53 a 56 napadeného rozsudku Soud pro veřejnou službu určil:

„51 [V reakci na tvrzení Komise, že pokud je v oznámení o výběrovém řízení stanovena jako podmínka účasti ve zkouškách minimální délka odborné praxe, výběrová komise i uchazeči mají tuto odpracovanou dobu chápat tak, že se již z podstaty věci vztahuje k pracovní činnosti vykonávané na plný úvazek,] je nutno nejprve zdůraznit, že ve věcech, které citovala Komise a jež vedly k vydání rozsudku ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise (T-293/03, EU:T:2006:37), a usnesení ze dne 14. prosince 2006, Klopfer v. Komise (F-118/05, EU:F:2006:137), a ze dne 10. července 2014, Mészáros v. Komise (F-22/13, EU:F:2014:189), unijní soud uznal, že doba požadované odborné praxe musí být i při neexistenci přesného vodítka v předmětných oznámeních o výběrovém řízení chápána v tom smyslu, že jde o odbornou praxi vykonávanou na plný úvazek. Ve výše uvedených věcech se však jednalo o pracovní činnost vykonávanou především zaměstnanci, takže její délka byla snadno určitelná na základě pracovních smluv nebo potvrzení zaměstnavatele. V projednávané věci byla sice v oznámení o výběrovém řízení vyžadována alespoň dvouletá odborná praxe v oblasti překladu či spíše v oblasti právního překladu, avšak způsob zohlednění a započítání délky odborné praxe vykonávané jako samostatná výdělečná činnost nebyl výslovně uveden, byť tento druh odborné praxe spočívající v externí pracovní činnosti v každém případě odpovídá náplni práce popsané v oznámení o výběrovém řízení.

52 Vzhledem k tomu, že v oznámení o výběrovém řízení nebylo uvedeno výslovné vodítko pro způsob výpočtu délky požadované odborné praxe ani jiné takové vodítko, účelem této podmínky účasti v případě uchazeče, jako je [FE], který má specifickou odbornou praxi externího právníka lingvisty, nemohl být požadavek, aby tito uchazeči v zájmu toho, aby prokázali, že se jedná o pracovní činnost odpovídající pracovní činnosti vykonávané na plný úvazek, přeložili za každý den práce v rámci této praxe získané ve dvouletém referenčním období určitý počet stran právního textu. Tato podmínka totiž nebyla v porovnání s ostatními podmínkami uvedenými v oznámení o výběrovém řízení uvedena v tomto oznámení výslovně ani implicitně.

53 Vzhledem k tomu, že v oznámení o výběrovém řízení nejsou uvedena kritéria či způsob výpočtu délky odborné praxe požadované pro účast ve výběrovém řízení, je třeba konstatovat, že i kdyby se měla předmětná délka odborné praxe vztáhnout k délce činnosti vykonávané na plný úvazek, mohla se výběrová komise při posouzení, zda [FE] povolit účast na zkouškách, opírat o to, že se mělo jednat o výkon ‚povolání' právníka lingvisty – tedy o činnost, která nemohla být ‚příležitostná' a měla se převážně týkat překladu právních textů – který je výkonem soustavným, tj. výkonem po značně dlouhou dobu, pro klienta, který je veřejnou či soukromou osobou, jež je na základě příslušné smlouvy oprávněna požadovat překlady právních textů kdykoli a případně v závazných lhůtách právě z důvodu profesní či institucionální činnosti vyžadující právní překlady na určité úrovni.

[…]

56 Vzhledem k tomu, že oznámení o výběrovém řízení neobsahuje žádné vodítko, a této dodatečné podmínce proto nelze připisovat jiný význam, než bylo uvedeno výše, neboť jinak by byla porušena zásada právní jistoty […], nelze přijmout tvrzení Komise, podle něhož je nutno minimální dvouletou odbornou praxi v konkrétním případě výběrového řízení chápat tak, že se již z podstaty věci vztahuje k pracovní činnosti vykonávané na plný úvazek, a podle něhož se délka této praxe navíc vypočítá způsobem uvedeným ve sporném rozhodnutí […], a to proto, že Komise v oznámení o výběrovém řízení neuvedla, že zejména v případě uchazečů, kteří dokládají odbornou praxi externího právníka lingvisty, musí dokládaná doba práce na plný úvazek odpovídat tomu, jak je tato doba počítána podle interních pravidel tohoto orgánu nebo každopádně podle zvláštních pravidel."

21 Komise tvrdí, že se Soud pro veřejnou službu dopustil nesprávného právního posouzení, když určil, že podmínky, podle níž musí minimální odborná praxe odpovídat době práce na plný úvazek, se nelze v projednávané věci vůči FE dovolávat, neboť nebyla v oznámení o výběrovém řízení výslovně uvedena. Toto nesprávné posouzení je podle Komise důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, neboť Soudu pro veřejnou službu umožnilo rozhodnout, že rozhodnutí výběrové komise nebylo protiprávní (body 68 až 70 a 73 až 80 napadeného rozsudku), a tedy OOJ svým rozhodnutím, že FE nebude do zaměstnání přijata, překročil svou pravomoc (bod 71 napadeného rozsudku), a přijal tak protiprávní rozhodnutí (bod 82 napadeného rozsudku).

22 FE s touto argumentací nesouhlasí a tvrdí zejména, že Soud pro veřejnou službu neponechal judikaturu týkající se minimální odborné praxe stranou, nýbrž ji uplatnil tak, že ji přizpůsobil specifikům práce vykonávané formou samostatné výdělečné činnosti. To podle ní vyplývá z bodů 53, 54 a 80 napadeného rozsudku. Soud pro veřejnou službu podle ní pouze odmítl způsob, jakým OOJ tuto judikaturu v projednávané věci použil. Soud pro veřejnou službu takto respektoval jednak zásadu právní jistoty a rovného zacházení a jednak nezávislost výběrové komise a její širokou posuzovací pravomoc, jakož i funkci, jakou plní oznámení o výběrovém řízení. FE dále uvádí, že oznámení o výběrovém řízení v projednávané věci neobsahovalo žádné upřesnění způsobu, jakým měla být požadovaná odborná praxe posuzována. Podle ní vzhledem k účelu výběrového řízení mohla být tato praxe získána formou samostatné výdělečné činnosti.

23 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že základní funkcí oznámení o výběrovém řízení je poskytnout zájemcům co možná nejpřesnější informace o povaze podmínek vyžadovaných pro práci na pracovním místě, o které se jedná, aby mohli posoudit, zda v jejich případě přichází v úvahu podání přihlášky. OOJ má širokou posuzovací pravomoc při určování kritérií, pokud jde o schopnosti požadované pro obsazovaná pracovní místa, a podmínek a podrobných pravidel pořádání výběrového řízení v souladu s těmito kritérii a v zájmu služby (viz rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise, T-293/03, EU:T:2006:37, bod 63 a citovaná judikatura).

24 Zadruhé je přípustné, omezí-li se oznámení o výběrovém řízení na pouhé převzetí odpovídající obecné formulace uvedené v čl. 5 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) bez upřesnění, jaká úroveň praxe se pro obsazované pracovní místo požaduje, a je-li tedy výběrové komisi ponechána odpovědnost, aby v závislosti na daném případě posoudila, zda předložené kvalifikační předpoklady a diplomy stejně jako odborná praxe doložená každým uchazečem odpovídají úrovni požadované služebním řádem, potažmo oznámením o výběrovém řízení, pro výkon funkcí spadajících do kategorie uvedené v tomto oznámení (viz rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise, T-293/03, EU:T:2006:37, bod 64 a citovaná judikatura).

25 V projednávané věci bylo v hlavě A bodě II.2 oznámení o výběrovém řízení uvedeno, že ke zkoušce budou připuštěni pouze uchazeči, kteří do nejzazšího data pro přihlášku do výběrového řízení doložili „alespoň dvouletou odbornou praxi po ukončení požadovaného vysokoškolského studia“. Dále je třeba poznamenat, že v uvedeném oznámení nebyla upřesněna ani povaha této odborné praxe ani oblast, v níž měla být získána. Stejně tak – jak vyplývá ze spisu z řízení v prvním stupni – nebylo žádné další upřesnění způsobu, jakým měla být praxe získána, obsaženo ani v oznámení o výběrovém řízení ani v pokynech pro uchazeče (Úř. věst. 2005, C 327 A, s. 3), na něž se v oznámení o výběrovém řízení odkazovalo.

26 V tomto ohledu Tribunál v bodě 70 rozsudku ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise (T-293/03, EU:T:2006:37), upřesnil, že v takovém případě, o jaký šlo v dané věci, kdy byla určitá podmínka v oznámení o výběrovém řízení formulována takto obecně, měla výběrová komise širokou posuzovací pravomoc při definování kritérií pro uplatnění podmínek účasti ve výběrovém řízení, včetně podmínky týkající se délky požadované odborné praxe.

27 Tribunál však v bodech 71 a 72 rozsudku ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise (T-293/03, EU:T:2006:37), upřesnil, že požadavek v oznámení o výběrovém řízení, aby byla pracovní činnost vykonávána po určitou minimální dobu, nutně znamenal skutečný výkon této činnosti po uvedenou dobu, což tedy nebylo možné chápat jinak než jako dobu odpracovanou za toto minimální období na plný úvazek nebo dobu odpracovanou za jedno či více období částečného úvazku odpovídajících co do odpracovaného času minimální době výkonu práce na plný úvazek. Výběrová komise tedy mohla pro účely připuštění externích uchazečů do výběrového řízení započítat a zohlednit doby odborné praxe, které nebyly věnovány výlučně jediné činnosti a byly prováděny na částečný úvazek, za podmínky, že součet těchto dob dosáhne požadované minimální doby práce na plný úvazek.

28 Tribunál mimoto určil, že za okolností věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise (T-293/03, EU:T:2006:37), se nelze domnívat, že by výběrová komise použitím kritéria spojeného s požadavkem na práci na plný úvazek jednala v rozporu se zněním oznámení o výběrovém řízení nebo že by uložila dodatečné podmínky jdoucí nad rámec podmínek účasti stanovených v tomto oznámení (rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise, T-293/03, EU:T:2006:37, bod 76).

29 Z výše uvedeného vyplývá, že jelikož oznámení o výběrovém řízení v projednávané věci pouze požadovalo, aby byla pracovní činnost vykonávána alespoň po dobu dvou let, bylo třeba tuto podmínku chápat jako dobu odpracovanou za období dvou let na plný úvazek nebo jako dobu odpracovanou za jedno či více období částečného úvazku nebo samostatné výdělečné činnosti odpovídajících co do odpracovaného času období dvou let na plný úvazek.

30 Tento výklad je v souladu s judikaturou citovanou Soudem pro veřejnou službu v bodě 51 napadeného rozsudku a je rovněž jediným výkladem, který umožňuje zaručit jednotné uplatňování postupu přijímání do zaměstnání na všechny uchazeče ve výběrovém řízení, neboť podle toho, zda je práce během tříletého období vykonávána na plný úvazek, na poloviční úvazek, na čtvrteční úvazek nebo jeden den týdně, by se mohla požadovaná doba činnosti do značné míry lišit, což by případně vyvolávalo nerovnost mezi uchazeči, pokud jde o požadovanou délku praxe (rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise, T-293/03, EU:T:2006:37, body 74 a 75).

31 Přitom je třeba připustit, že Soud pro veřejnou službu v bodech 51 a 52 napadeného rozsudku správně uvedl, že v projednávané věci „[nebyl] způsob zohlednění a započítání délky odborné praxe vykonávané jako samostatná výdělečná činnost […] výslovně uveden“ a že – pokud jde o FE – účelem podmínky účasti týkající se délky požadované odborné praxe „nemohl být požadavek, aby tito uchazeči v zájmu toho, aby prokázali, že se jedná o pracovní činnost odpovídající pracovní činnosti vykonávané na plný úvazek, přeložili za každý den práce v rámci této praxe získané ve dvouletém referenčním období určitý počet stran právního textu“.

32 Nicméně Soud pro veřejnou službu poté, co v bodě 53 napadeného rozsudku zmínil – jako pouhou hypotézu – požadavek, podle něhož musí být předmětná délka odborné praxe vztažena k délce činnosti vykonávané na plný úvazek, určil v bodě 56 napadeného rozsudku, že „nelze přijmout tvrzení Komise, podle něhož je nutno minimální dvouletou odbornou praxi v konkrétním případě výběrového řízení chápat tak, že se již z podstaty věci vztahuje k pracovní činnosti vykonávané na plný úvazek“.

33 V tomto ohledu je rovněž třeba uvést, že zjištění Soudu pro veřejnou službu uvedená v bodě 51 napadeného rozsudku spočívají na nesprávném pochopení zejména rozsudku ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise (T-293/03, EU:T:2006:37), ale také oznámení o výběrovém řízení. Zaprvé totiž z uvedeného rozsudku vyplývá, že v případě žalobkyně nebyla předmětem sporu její odborná praxe vykonávaná v zaměstnaneckém poměru, jejíž délka by tedy byla snadno určitelná na základě pracovních smluv nebo potvrzení zaměstnavatele, nýbrž odborná praxe ve funkci předsedkyně správní rady nadace vykonávaná na dobrovolné bázi a na částečný úvazek, jež nebyla svázána s časovými omezeními nebo s pracovní dobou, ale byla vykonávána souběžně s jinou činností, jež nemohla být zohledněna (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise, T-293/03, EU:T:2006:37, body 11 až 14, 61, 81 a 82). Soud pro veřejnou službu tak nesprávně uvedl, že rozdíl oproti okolnostem, jež vedly k přijetí uvedeného rozsudku, spočíval v projednávané věci v tom, že „způsob zohlednění a započítání délky odborné praxe vykonávané jako samostatná výdělečná činnost nebyl výslovně uveden, přestože tento druh odborné praxe spočívající v externí pracovní činnosti v každém případě odpovídá náplni práce popsané v oznámení o výběrovém řízení“. Ani v uvedené věci totiž oznámení o výběrovém řízení neposkytovalo výběrové komisi žádné přesné vodítko k výkladu podmínky minimální délky předchozí odborné praxe nebo ke způsobu zohlednění veškeré praxe, jež nebyla prováděna v zaměstnaneckém poměru nebo na plný úvazek (rozsudek ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise, T-293/03, EU:T:2006:37, body 3 a 70).

34 Zadruhé Soud pro veřejnou službu nesprávně konstatoval, že v projednávané věci vyžadovalo oznámení o výběrovém řízení alespoň dvouletou odbornou praxi „v oblasti překladu či spíše v oblasti právního překladu“. Oznámení o výběrovém řízení totiž pouze stanovilo, že uchazeči musí doložit „[p]o ukončení požadovaného vysokoškolského studia […] alespoň dvoulet[ou] odborn[ou] prax[i]“, bez upřesnění oblasti, v jaké měla být praxe získána.

35 Z výše uvedeného vyplývá, že se Soud pro veřejnou službu dopustil nesprávného právního posouzení, když zejména v bodě 56 napadeného rozsudku určil, že jelikož oznámení o výběrovém řízení neobsahovalo v tomto smyslu žádné upřesnění, nebyla výběrová komise povinna chápat podmínku minimální dvouleté doby odborné praxe tak, že se vztahuje k činnosti na plný úvazek.

36 Takové nesprávné právní posouzení však v projednávané věci nemůže samo o sobě vést ke zrušení napadeného rozsudku. Za účelem určení, zda tomu tak musí být, je třeba ověřit, zda nesprávný předpoklad Soudu pro veřejnou službu uvedený v bodě 56 napadeného rozsudku následně způsobil vadnost jeho závěrů.

Ke druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z nesprávného právního posouzení, jehož se měl Soud pro veřejnou službu dopustit při vymezení vztahů mezi výběrovou komisí a OOJ

37 Komise zpochybňuje body 38 a 71 napadeného rozsudku, v nichž Soud pro veřejnou službu v podstatě určil, že když OOJ ve fázi přijímání do zaměstnání rozhodl o vyškrtnutí FE ze seznamu úspěšných uchazečů z důvodů týkajících se podmínek účasti, jež nebyly uvedeny v oznámení o výběrovém řízení, překročil tím meze své pravomoci kontrolovat splnění dodatečné podmínky účasti týkající se odborné praxe.

38 Komise v tomto ohledu tvrdí, že přijetí sporného rozhodnutí OOJ nebylo možné kvalifikovat jako zásah do pravomocí výběrové komise s tím, že toto rozhodnutí je nezbytné k nápravě protiprávnosti, které se výběrová komise dopustila, neboť OOJ nemůže být vázán protiprávními rozhodnutími výběrové komise.

39 FE namítá, že Komise vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku, ve kterém se Soud pro veřejnou službu podle FE právem domníval, že neexistuje důvod pro upřednostnění způsobu výpočtu používaného tím či oním orgánem, například způsobu výpočtu používaného Komisí, a posouzení této praxe provedené výběrovou komisí je hodnověrnější než posouzení, které provedl OOJ. FE uvádí, že argumenty předložené Komisí v rámci této části prvního důvodu kasačního opravného prostředku každopádně nijak nepodpírají její závěr, podle kterého Soud pro veřejnou službu dospěl neprávem k názoru, že OOJ překročil své pravomoci. Konstatování, že OOJ překročil své pravomoci přijetím sporného rozhodnutí, je totiž podle FE nevyhnutelným a nezbytným důsledkem konstatování, že se výběrová komise nedopustila žádného zjevně nesprávného posouzení.

40 Ze zkoumání první části posuzovaného důvodu kasačního opravného prostředku v tomto ohledu vyplývá, že zaprvé podmínku minimální odborné praxe bylo třeba v projednávané věci chápat jako odbornou praxi vykonanou na plný úvazek a zadruhé při ověřování, zda uchazeči tuto podmínku splnili, měla výběrová komise široký prostor pro uvážení.

41 V bodě 66 napadeného rozsudku Soud pro veřejnou službu určil, že OOJ neměl „pravomoc vyškrtnout zpětně ze seznamu úspěšných uchazečů vytvořeného výběrovou komisí uchazeče, který nesplnil podmínku účasti, která nebyla uvedena v oznámení o výběrovém řízení přijatém samotným [OOJ] a není uvedena ani v ustanovení služebního řádu či jakémkoli jiném právním předpise, kterého by bylo možné se vůči uchazečům dovolávat“.

42 Soud pro veřejnou službu měl totiž za to, že protiprávnost, kterou hodlal OOJ namítat vůči FE, nevyplývala „ze zjevného pochybení, jehož se výběrová komise dopustila, pokud jde o podmínku účasti stanovenou v oznámení o výběrovém řízení či uvedenou v ustanovení služebního řádu, nýbrž z pochybení na straně samotného [OOJ], který v oznámení o výběrovém řízení nedoplnil, že minimální dvouletá odborná praxe požadovaná pro připuštění k účasti na zkouškách musí být odbornou praxí vykonávanou na plný úvazek po dobu dvou let a tato doba bude vypočítána podle zvláštních a předem jednoznačně stanovených kritérií, jejichž nedodržení bude mít za následek nepřipuštění k účasti na zkouškách v rámci výběrového řízení“. Dospěl tak k názoru, že rozhodnutí OOJ v projednávané věci je ve svém výsledku „zpětn[ou] úprav[ou] oznámení o výběrovém řízení proveden[ou] […] při přijímání“ do zaměstnání (bod 67 napadeného rozsudku).

43 Tento závěr je potvrzen v bodě 68 napadeného rozsudku, kde Soud pro veřejnou službu v podstatě upřesnil, že k tomu, aby bylo možné dotyčnou podmínku v projednávané věci považovat za odbornou praxi vykonanou po dobu dvou let na plný úvazek a aby „se tato podmínka stala právně závaznou [podmínkou] pro výběrovou komisi i pro uchazeče, jejíž nesplnění uchazečem by vedlo k jeho vyloučení z výběrového řízení“, měl ji OOJ uvést v oznámení o výběrovém řízení.

44 Na základě tohoto závěru Soud pro veřejnou službu určil, zaprvé že rozhodnutí výběrové komise a rozhodnutí OOJ pouze odrážejí rozdíl mezi způsobem, jakým výběrová komise posoudila minimální odbornou praxi požadovanou podle oznámení o výběrovém řízení, a způsobem, jakým se podle zvláštních kritérií, která použil OOJ, počítá plný úvazek, a zadruhé že za těchto podmínek Komise nedoložila, že by výběrová komise zjevně opomněla ověřit, zda byla podmínka účasti týkající se odborné praxe v případě FE splněna (body 68 až 70 napadeného rozsudku).

45 Soud pro veřejnou službu tak dospěl k závěru, že OOJ přijetím sporného rozhodnutí překročil svou pravomoc kontrolovat splnění dodatečné podmínky účasti týkající se odborné praxe, a zasáhl tak do pravomoci, která byla v tomto ohledu v oznámení o výběrovém řízení výslovně vyhrazena výběrové komisi, i do autonomie a nezávislosti, které výběrové komise požívají (bod 71 napadeného rozsudku).

46 Jak přitom bylo rozhodnuto v rámci první části projednávaného důvodu kasačního opravného prostředku, podmínky účasti týkající se dvouleté minimální odborné praxe chápané tak, že se vztahuje k pracovní činnosti vykonávané na plný úvazek, bylo možné se v projednávané věci dovolávat, aniž to bylo upřesněno v oznámení o výběrovém řízení.

47 Z toho vyplývá, že se Soud pro veřejnou službu dopustil v bodě 71 napadeného rozsudku nesprávného právního posouzení.

48 Proto musí být druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku vyhověno.

Ke třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z nesprávného právního posouzení, kterého se měl Soud pro veřejnou službu dopustit při vymezení podmínek zjevně nesprávného posouzení výběrové komise, ze zkreslení podkladů obsažených ve spise a z nesprávného právního posouzení v rámci úvahy, že použití metody výpočtu odborné praxe, kterou se Komise řídila, bylo protiprávní

49 Komise zpochybňuje body 57 až 82 napadeného rozsudku, v nichž Soud pro veřejnou službu zkoumal v tomto pořadí: způsob výpočtu minimální dvouleté doby odborné praxe, pravomoc OOJ vyškrtnout FE ze seznamu úspěšných uchazečů a zjevné pochybení, jehož se případně dopustila výběrová komise při posouzení délky odborné praxe FE. Podle Komise měl Soud pro veřejnou službu neprávem za to, že v rozhodnutí výběrové komise o připuštění FE do výběrového řízení nebylo prokázáno žádné zjevně pochybení.

50 V bodě 70 napadeného rozsudku Soud pro veřejnou službu uvedl, že Komise nedoložila, „že by na straně výběrové komise došlo k […] zjevnému opomenutí [zohlednit podmínku účasti týkající se odborné praxe] nebo že byla [FE] připuštěna ke zkouškám v rámci výběrového řízení na základě zjevně svévolného rozhodnutí výběrové komise oproti podmínkám oznámení o výběrovém řízení“, a že „nelze konstatovat, že by výběrová komise […] doklady [které předložila FE] neposoudila například na základě kritéria uvedeného v bodech 53 a 55 [napadeného rozsudku]“.

51 V rámci první výtky Komise tvrdí, že se takto Soud pro veřejnou službu dopustil nesprávného právního posouzení. Komise uvádí, že místo toho, aby Soud pro veřejnou službu zjišťoval, zda mohou argumenty předložené Komisí zbavit rozhodnutí výběrové komise hodnověrnosti, stanovil kritéria, na jejichž základě podle něj bylo možné se domnívat, že výběrová komise splnila svou povinnost započítat odbornou praxi FE. Soud pro veřejnou službu navíc podle Komise nesprávně požadoval důkaz o tom, že výběrová komise zjevně opomněla započítat odbornou praxi nebo že o připuštění do výběrového řízení rozhodla zjevně svévolně.

52 Podle FE je tato výtka nepřípustná potud, pokud směřuje proti skutkovým zjištěním. Z hlediska meritorního tvrdí, že důkaz o tom, že v rozhodnutí výběrové komise došlo ke zjevnému pochybení, měl předložit právě OOJ, neboť se na toto rozhodnutí v zásadě vztahuje domněnka legality, což podle

FE také odůvodňuje omezený přezkum ze strany OOJ. Podle ní provedl Soud pro veřejnou službu zejména v bodech 72 až 82 napadeného rozsudku právě takovéto zkoumání zjevného pochybení, a to z hlediska skutečností, jež identifikoval v bodech 53 a 55 téhož rozsudku na základě oznámení o výběrovém řízení. FE konečně poukazuje na rozpornost argumentů Komise.

53 Je třeba poznamenat, že Komise touto výtkou nezpochybňuje skutková zjištění, která provedl Soud pro veřejnou službu v napadeném rozsudku a která se týkala zjevně nesprávného posouzení, nýbrž jeho závěry týkající se povinností výběrové komise a důkazního břemene Komise. Tyto závěry nastolují právní otázky, jež podléhají přezkumu kasačním soudem.

54 Jak bylo rozhodnuto v rámci první části posuzovaného důvodu kasačního opravného prostředku a jak připomněl Soud pro veřejnou službu v bodě 80 napadeného rozsudku, výběrová komise měla v projednávané věci širokou posuzovací pravomoc v otázce rovnocennosti z hlediska odpracované doby mezi činností vykonávanou externě bez stanovené pracovní doby a prací na plný úvazek.

55 Platí však, že ačkoli OOJ podle ustálené judikatury nemá pravomoc rušit nebo měnit rozhodnutí přijaté výběrovou komisí, je nicméně povinen přijímat při výkonu vlastní pravomoci rozhodnutí, která nejsou protiprávní. Nemůže být tedy vázán rozhodnutím výběrové komise, jehož protiprávnost by se v důsledku mohla dotknout i jeho vlastních rozhodnutí. Z tohoto důvodu je OOJ povinen ověřit před jmenováním určité osoby úředníkem, zda tato osoba splňuje k tomu požadované podmínky. Připustí-li výběrová komise neprávem uchazeče do výběrového řízení a zařadí-li jej následně na seznam úspěšných uchazečů, musí OOJ jmenování takového uchazeče odmítnout odůvodněným rozhodnutím umožňujícím unijnímu soudu posoudit jeho opodstatněnost (viz rozsudek ze dne 15. září 2005, Luxem v. Komise, T-306/04, EU:T:2005:326, bod 23 a citovaná judikatura).

56 S ohledem na širokou posuzovací pravomoc, kterou je výběrová komise nadána při určování, zda uchazečům umožňuje jejich předchozí odborná praxe splnit podmínky účasti ve výběrovém řízení, se přitom OOJ musí v rámci svého přezkumu, při němž kontroluje řádnost rozhodnutí výběrové komise, omezit na ověření, zda ve výkonu posuzovací pravomoci výběrové komise nedošlo ke zjevnému pochybení.

57 V tomto posledním ohledu bylo judikováno, že lze pochybení kvalifikovat jako zjevné jen tehdy, pokud je snadno zjistitelné na základě kritérií, kterým chtěl zákonodárce podřídit výkon široké posuzovací pravomoci administrativy. K prokázání, že při posuzování skutkového stavu došlo ke zjevnému pochybení, které by mohlo odůvodnit zrušení určitého rozhodnutí, je tedy nezbytné dokázat, že závěry učiněné ve sporném rozhodnutí nejsou hodnověrné. Jinak řečeno, o zjevné pochybení se nemůže jednat v případě, že předmětné posouzení může být připuštěno jako pravdivé nebo platné (viz rozsudek ze dne 23. října 2012, Eklund v. Komise, F-57/11, EU:F:2012:145, bod 51 a citovaná judikatura).

58 Zaprvé z předchozích úvah vyplývá, že před přistoupením ke jmenování FE měl OOJ jednak povinnost přezkoumat rozhodnutí výběrové komise o jejím připuštění do výběrového řízení a jednak byl povinen toto jmenování odmítnout, měl-li za to, že v rozhodnutí výběrové komise došlo ke zjevně nesprávnému posouzení.

59 V projednávané věci se výběrová komise rozhodla FE do výběrového řízení připustit. I když toto rozhodnutí nebylo opatřeno odůvodněním, je třeba z něho dovodit, že uchazečka podle výběrové komise doložila splnění podmínky účasti týkající se minimální předchozí odborné praxe.

60 V tomto rámci – a na rozdíl od toho, co Soud pro veřejnou službu určil v bodech 69 a 70 napadeného rozsudku – nepřísluželo OOJ zvlášť dokazovat, že výběrová komise vůbec nezkoumala, zda FE splňuje podmínku minimální odborné praxe, nýbrž mu přísluželo ověřit, zda výběrová komise zohlednila skutečnost, že velká část této praxe byla vykonána externě, a zda tuto praxi započetla jako dobu odpracovanou na plný úvazek, aniž se tím dopustila zjevně nesprávného posouzení.

61 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že chybějící informace o závěrech výběrové komise nemohou bránit OOJ v tom, aby dospěl k názoru, že v rozhodnutí výběrové komise, tj. rozhodnutí připustit FE do výběrového řízení, mohlo dojít ke zjevně nesprávnému posouzení.

62 Soud pro veřejnou službu tedy nemohl učinit závěr – aniž se tím dopustil nesprávného právního posouzení – že OOJ měl pravomoc přijmout sporné rozhodnutí pouze v případě, kdy by bylo zjevné, že výběrová komise opomněla zohlednit podmínku účasti týkající se odborné praxe a vypočítat její délku, nebo v případě, kdy by se výběrová komise rozhodla připustit FE ke zkouškám v rámci výběrového řízení zjevně svévolně oproti znění oznámení o výběrovém řízení.

63 Pokud jde zadruhé o body 53 a 55 napadeného rozsudku, na něž je odkazováno v bodě 70 téhož rozsudku, Soud pro veřejnou službu v nich určil, že při posouzení, zda bude FE povolena účast na zkouškách, se výběrová komise mohla opírat mimo jiné „o to, že se mělo jednat o výkon ‚povolání' právníka lingvisty – tedy o činnost, která nemohla být ‚příležitostná' a měla se převážně týkat překladu právních textů – který je výkonem soustavným, tj. výkonem po značně dlouhou dobu, pro klienta, který je veřejnou či soukromou osobou, jež je na základě příslušné smlouvy oprávněna požadovat překlady právních textů kdykoli a případně v závazných lhůtách právě z důvodu profesní či institucionální činnosti vyžadující právní překlady na určité úrovni", a že „výběrová komise měla […] posoudit odbornou povahu získané praxe rozdílně v závislosti na tom, zda se jednalo o činnost vykonávanou ‚externím překladatelem' nebo o činnost vykonávanou ‚externím právníkem lingvistou', zejména pokud externí právník lingvista poskytoval služby pro unijní orgán, jenž jako Soudní dvůr požaduje od svých dodavatelů pouze překlad právních textů".

64 Jak tvrdí Komise, tato kritéria účasti nemohla být relevantní pro posouzení podmínky délky předchozí odborné praxe v projednávané věci. Zaprvé totiž podle oznámení o výběrovém řízení měli uchazeči doložit minimální délku odborné praxe, a nikoli praxi v oblasti překládání právních textů (viz také bod 34 výše). Oznámení o výběrovém řízení mimoto neobsahovalo žádné pokyny, pokud jde o povahu požadované minimální odborné praxe nebo o její vztah k náplni práce, jak to Soud pro veřejnou službu sám připomněl v bodě 46 napadeného rozsudku. Zadruhé se Soud pro veřejnou službu při určování těchto kritérií vyjádřil k charakteristikám a povinnostem spojeným s činností právníka lingvisty a k rozdílům mezi činností „externího překladatele" a „externího právníka lingvisty", avšak tyto závěry neopřel o skutečnosti obsažené ve spise.

65 Když proto Soud pro veřejnou službu určil v bodech 53 a 55 napadeného rozsudku kritéria pro posouzení předmětné podmínky účasti, která nevyplývala ze spisu předloženého účastníky řízení v prvním stupni, dopustil se tím nesprávného právního posouzení.

66 Zatřetí je třeba konstatovat, že v bodech 73 až 82 napadeného rozsudku Soud pro veřejnou službu mimo jiné použil kritéria určená v bodech 53 a 55 uvedeného rozsudku při zkoumání „zjevného pochybení, jehož se případně dopustila výběrová komise při posouzení délky odborné praxe [FE]", a to bez platného zodpovězení argumentů, které Komise v tomto ohledu vznesla a které jsou shrnuty v bodě 76 napadeného rozsudku. Na základě tohoto zkoumání dospěl Soud pro veřejnou službu k závěru, že Komise rovněž neprokázala, že by se výběrová komise dopustila zjevného pochybení při výpočtu délky odborné praxe FE (bod 81 napadeného rozsudku).

67 Jednotlivé případy nesprávného právního posouzení, kterých se Soud pro veřejnou službu dopustil v bodech 53, 55 a 56 napadeného rozsudku, tak jak byly zjištěny při zkoumání první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a při zkoumání posuzované výtky v rámci třetí části téhož důvodu, tedy způsobily, že se i v případě jeho posouzení v bodech 75 až 81 téhož rozsudku, podle kterého Komise nedoložila ani to, že se výběrová komise dopustila zjevného pochybení při výpočtu délky odborné praxe FE, jedná o nesprávné právní posouzení. Odůvodnění, o které se Soud pro veřejnou službu opíral, mu totiž neumožňovalo k tomuto závěru platně dojít.

68 V rámci druhé výtky Komise tvrdí, že Soud pro veřejnou službu zkreslil důkazy obsažené ve spise, neboť ty nemohly vést k závěru obsaženému v bodech 61 a 77 napadeného rozsudku, že nic nedovolovalo se domnívat, že výběrová komise nepřihlédla k externí povaze činnosti FE.

69 V souladu s tím, co tvrdí FE, musí být tato výtka zamítnuta. Komise totiž nepodává žádný důkaz o případném výpočtu odborné praxe použitém výběrovou komisí, který by dovoloval konstatovat, že tuto praxi ve skutečnosti nezapočetla jako práci na plný úvazek – případně jinou metodou, než jakou použil OOJ – ani tuto praxi neposoudila na základě jiných kritérií, například těch, která Soud pro veřejnou službu uvedl v bodech 53 až 55 napadeného rozsudku.

70 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou není posouzení skutkového stavu prvostupňovým soudem – s výhradou zkreslení důkazů, které před ním byly předloženy – právní otázkou, která jako taková podléhá přezkumu Tribunálu. Takové zkreslení musí být zjevné z písemností ve spise, aniž je nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů (viz rozsudek ze dne 4. července 2014, Kimman v. Komise, T-644/11 P, EU:T:2014:613, bod 105 a citovaná judikatura). Přitom je třeba uvést, že ačkoli Komise poukazuje na zkreslení spisu, domáhá se ve skutečnosti nového posouzení skutkového stavu, což se vymyká přezkumu prováděnému kasačním soudem.

71 Třetí výtka v rámci třetí části posuzovaného důvodu kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení v závěru Soudu pro veřejnou službu obsaženém v bodech 57 až 61 napadeného rozsudku, podle kterého výběrová komise neměla povinnost použít kritérium pro přepočet přeložených stran na dny práce, tak jak je použil OOJ. Podle Komise byla činnost, kterou FE dokládala, skutečně činností překladatelskou.

72 Podle FE je tato část posuzovaného důvodu kasačního opravného prostředku nepřípustná. Po meritorní stránce tvrdí, že jelikož oznámení o výběrovém řízení a pokyny pro uchazeče neobsahovaly přesná pravidla, mohla výběrová komise použít kritéria pro posouzení délky odborné praxe, která si sama za tím účelem stanovila.

73 Tuto výtku je třeba zamítnout. Jak bylo rozhodnuto v bodě 35 výše, Soud pro veřejnou službu se dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 56 napadeného rozsudku určil, že výběrová komise nebyla povinna vypočítat délku odborné praxe jako práci na plný úvazek.

74 Je však třeba upřesnit, že v rámci takto definované podmínky účasti mohla výběrová komise libovolně použít jakýkoli způsob výpočtu, který by jí umožnil započíst příslušnou dobu odborné praxe FE jako činnost vykonávanou na plný úvazek. Argumentaci Komise, podle níž bylo kritérium pro přepočet přeložených stran na dny práce povinné, proto nelze přisvědčit.

75 S ohledem na výše uvedené je třeba na jedné straně vyhovět první a druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a první výtce v rámci jeho třetí části a na straně druhé odmítnout druhou výtku v rámci třetí části uvedeného důvodu jako nepřípustnou a zamítnout třetí výtku v rámci téže části tohoto důvodu jako neopodstatněnou.

76 Případy nesprávného právního posouzení konstatované v bodech 35, 47, 62, 65 a 67 výše však neumožňují zrušení napadeného rozsudku, neboť Soud pro veřejnou službu vyhověl také druhému žalobnímu důvodu, který FE uplatnila v prvním stupni podpůrně, když rozhodl, že se OOJ dopustil zjevně nesprávného posouzení (body 83 až 94 napadeného rozsudku).

Druhý důvod kasačního opravného prostředku, vycházející z nesprávného právního posouzení v závěru, že se OOJ dopustil zjevně nesprávného posouzení

77 V bodech 91 až 93 napadeného rozsudku Soud pro veřejnou službu při rozhodování o druhém žalobním důvodu, vycházejícím mimo jiné ze zjevně nesprávného posouzení OOJ určil, že způsob výpočtu délky odborné praxe, který použil OOJ, „nebyl uveden [ve sdělení místopředsedy Komise SEC(2004) 638 ze dne 25. května 2004 o potřebách v oblasti překladu] jako závazné kritérium pro připuštění ke zkouškám v rámci výběrového řízení, jež by bylo určeno konkrétně pro přijímání právníků lingvistů“, „nebyl uveden v oznámení o výběrovém řízení“, „nebyl výběrové komisi nebo dotyčným uchazečům zpřístupněn či nutně znám“, „neodpovíd[al] kritériím používaným útvary pro překlady při jiných orgánech, jež mají přístup k seznamu úspěšných uchazečů vzešlému z výběrového řízení za účelem případného přijetí právníků lingvistů“, a nebyl tedy „společn[ý] pro unijní orgány“. Na základě těchto úvah Soud pro veřejnou službu učinil závěr, že OOJ „neměl použít způsob výpočtu, který používá interně pouze Komise, a není tedy kritériem interinstitucionálním, a jeho použití v projednávané věci bylo tedy irelevantní pro přijímání právníků lingvistů a nezávazné vůči osobám stojícím vně orgánu“.

78 V souladu s tím Soud pro veřejnou službu v bodě 93 napadeného rozsudku určil, že „i kdyby bylo možné považovat [analýzu Komise] za hodnověrn[ou] […], tento postup nevychází z žádného relevantního ustanovení, kterého by bylo možné se vůči [FE] přímo dovolávat, takže [OOJ] se tím dopustil zjevného pochybení, které je pro Soud snadno zjistitelné“, a žalobnímu důvodu, který před ním FE uplatnila, vyhověl.

79 Skutečnost, že v oznámení o výběrovém řízení není předepsána určitá metoda započítání odborné praxe, nemůže podle Komise bránit tomu, aby ji výběrová komise použila. Komise uvádí, že na problém případného nesplnění podmínky týkající se odborné praxe lze mimoto poukazovat až do okamžiku přijetí do zaměstnání. Ostatně nepoužití kritérií pro započet je podle ní zjevně v rozporu s požadavkem na rovné zacházení s uchazeči. Závěr Soudu pro veřejnou službu je konečně podle Komise rozporný, a nesplňuje tedy povinnost uvést odůvodnění, vzhledem k bodu 93 napadeného rozsudku, ve kterém Soud pro veřejnou službu uznal, že použití kritérií Komise pro přepočet „bylo možné považovat za hodnověrn[é]“, což ve smyslu judikatury týkající se pojmu zjevně nesprávného posouzení vylučuje, že k takovému nesprávnému posouzení došlo.

80 FE namítá, že bez uvedení metody zápočtu v příslušných ustanoveních by útvary Komise mohly tyto metody uplatňovat svévolně a netransparentně, zatímco výběrová komise je těmito ustanoveními vázána. Mimoto interní či interinstitucionální povaha pravidla přepočtu je podle FE irelevantní pro posouzení odůvodnění napadeného rozsudku založeného na možnosti dovolávat se tohoto pravidla. Konečně zmínka o „hodnověrné“ povaze analýzy odborné praxe FE je podle ní rétorickým obratem, který naznačuje čistě hypotetickou povahu dané domněnky a nadbytečnost ostatních argumentů, které FE předložila v rámci druhého žalobního důvodu v řízení v prvním stupni.

81 Je třeba uvést, že Soud pro veřejnou službu založil svůj závěr, podle něhož se OOJ dopustil zjevně nesprávného posouzení, na konstatování, že způsob výpočtu, který OOJ použil, tj. zápočet délky odborné praxe v poměru pěti stran překladu za den (viz bod 90 napadeného rozsudku), se neopíral o žádné známé ustanovení a nebyl společný všem unijním orgánům. Podle Soudu pro veřejnou službu totiž použití tohoto způsobu výpočtu zakládalo zjevně nesprávné posouzení mimo jiné z toho důvodu, že se jednalo o způsob výpočtu, který používala interně pouze Komise a který nebyl ani relevantní ani závazný vůči osobám stojícím vně Komise tak jako FE (bod 92 napadeného rozsudku).

82 V bodech 86 a 94 napadeného rozsudku se naproti tomu Soud pro veřejnou službu nevyjádřil k otázce, zda bylo možné posouzení odborné praxe FE, které provedl OOJ, považovat za hodnověrné (bod 93 napadeného rozsudku), přičemž pokládal za vhodnější ukončit své zkoumání konstatováním, že

způsobu výpočtu, který použil OOJ, se nelze vůči FE dovolávat. Takovým závěrem se přitom Soud pro veřejnou službu ve skutečnosti nevyslovil k výtce týkající se zjevně nesprávného posouzení, ale spíše k výtce týkající se údajného porušení zásady právní jistoty.

83 Na prvním místě je totiž třeba uvést – jak vyplývá z judikatury citované v bodě 57 výše – že k prokázání, že při posuzování skutkového stavu došlo ke zjevnému pochybení, které by mohlo odůvodnit zrušení určitého rozhodnutí, je nezbytné dokázat, že závěry učiněné ve sporném rozhodnutí nejsou hodnověrné.

84 Vzhledem k tomu, že Soud pro veřejnou službu v bodě 93 napadeného rozsudku určil, že se OOJ dopustil zjevně nesprávného posouzení, přičemž se nevyjádřil k tomu, zda je analýza odborné praxe FE, kterou provedl OOJ, hodnověrná, či nikoli, porušil tím povinnost uvést odůvodnění, tak jak je stanovena v článku 36 statutu Soudního dvora Evropské unie.

85 Pokud jde na druhém místě o zásadu právní jistoty, je třeba poukázat na to – jak učinil Soud pro veřejnou službu v bodě 42 napadeného rozsudku – že oznámení o výběrovém řízení by neplnilo svůj cíl, kterým je informovat uchazeče o podmínkách, za nichž se mohou ucházet o pracovní místo, kdyby administrativa mohla uchazeče vyškrtnout z důvodu, který nebyl výslovně uveden v tomto oznámení nebo ve služebním řádu nebo který nebyl zveřejněn (v souvislosti s oznámením o volném pracovním místě viz rozsudky ze dne 14. dubna 2011, Šimonis v. Komise, F-113/07, EU:F:2011:44, bod 74, a ze dne 15. října 2014, Moschonaki v. Komise, F-55/10 RENV, EU:F:2014:235, bod 42).

86 Tento požadavek sice znemožňuje dovolávat se vůči uchazeči ve výběrovém řízení podmínky účasti, která není uvedena zejména v oznámení o výběrovém řízení, nelze jej však vykládat tak, že ukládá OOJ povinnost upřesnit v oznámení o výběrovém řízení také způsob či různé možné způsoby výpočtu pro uplatnění takových podmínek účasti. Dále je třeba poznamenat, že by takový výklad takřka smazal širokou posuzovací pravomoc výběrové komise při posuzování, zda byla dodržena kritéria stanovená v uvedených oznámeních o výběrovém řízení.

87 Proto nelze mít za to, že OOJ přijetím sporného rozhodnutí porušil zásadu právní jistoty.

88 FE v duplice tvrdí, že oznámení o výběrovém řízení, o které šlo v rozsudku ze dne 31. ledna 2006, Giulietti v. Komise (T-293/03, EU:T:2006:37), obsahovalo – na rozdíl od projednávané věci – výslovný a podrobný popis povahy požadované odborné praxe a pracovních míst, na kterých ji bylo možné získat. Uvedený rozsudek navíc podle ní potvrzuje, že odpovědnost za posouzení, zda uchazeči splňují podmínky, náleží výběrové komisi, která je nadána širokou posuzovací pravomocí. FE uvádí, že rozhodnutí výběrové komise, jíž OOJ nedal žádné pokyny pro výkon její posuzovací pravomoci, přitom nemůže OOJ později zpochybnit na základě kritérií, jimiž nebyla výběrová komise nijak vázána.

89 Tuto argumentaci je třeba odmítnout. Posuzovaný důvod kasačního opravného prostředku se totiž týká toho, zda je způsob výpočtu, který OOJ v projednávané věci použil, relevantní a zda se ho lze dovolávat, a nikoli otázky posuzovací pravomoci, kterou výběrová komise vykonává v případě podmínek účasti stanovených oznámením o výběrovém řízení.

90 S ohledem na výše uvedené je třeba vyslovit závěr, že se Soud pro veřejnou službu dopustil nesprávného právního posouzení, když určil, že způsob výpočtu, který použil OOJ, není v projednávané věci relevantní ani se ho nelze dovolávat a že se OOJ jeho použitím dopustil zjevně nesprávného posouzení.

91 Druhému důvodu kasačního opravného prostředku je proto třeba vyhovět.

K částečnému zrušení napadeného rozsudku

92 Vzhledem k tomu, že první a druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku a první výtka v rámci jeho třetí části, jakož i druhý důvod kasačního opravného prostředku byly prohlášeny za opodstatněné, musí být napadený rozsudek zrušen v rozsahu, v němž jím bylo sporné rozhodnutí zrušeno z důvodu, že OOJ neměl pravomoc k jeho přijetí a dopustil se zjevně nesprávného posouzení.

93 Rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu, kterým byla Komisi uložena povinnost zaplatit FE náhradu újmy a které spočívalo na jeho konstatování, že ze zkoumání prvního žalobního důvodu, který před ním byl uplatněn, vyplývá, že sporné rozhodnutí je protiprávní (viz bod 121 napadeného rozsudku), je za těchto podmínek po právní stránce neopodstatněné.

94 Z toho vyplývá, že bez nutnosti zkoumat třetí důvod kasačního opravného prostředku je důvodné zrušit body 1 a 2 výroku napadeného rozsudku.

95 Naproti tomu není důvodné zrušovat bod 3 výroku napadeného rozsudku, jímž Soud pro veřejnou službu žalobu FE ve zbývající části zamítl, neboť toto rozhodnutí není dotčeno tím, že první a druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku a první výtka v rámci jeho třetí části, jakož i druhý důvod kasačního opravného prostředku byly prohlášeny za opodstatněné.

96 Konečně vzhledem k částečnému zrušení napadeného rozsudku musí být zrušeno rovněž rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu o nákladech řízení, a tím pádem bod 4 výroku napadeného rozsudku.

K žalobě podané v prvním stupni

97 Podle článku 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2016/1192 ze dne 6. července 2016 o přenesení pravomoci rozhodovat v prvním stupni spory mezi Evropskou unií a jejími zaměstnanci na Tribunál (Úř. věst. 2016, L 200, s. 137) platí, že zruší-li Tribunál rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu s tím, že stav řízení dovoluje, aby bylo ve věci rozhodnuto, senát, který rozhoduje o kasačním opravném prostředku, sám ve sporu rozhodne. Tak je tomu i v projednávané věci.

98 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že jelikož je napadený rozsudek zrušován pouze v rozsahu, v němž došlo k pochybením konstatovaným v bodech 35, 47, 62, 65, 67 a 90 výše, která se týkají tvrzení uvedených v rámci prvního a druhého žalobního důvodu a vycházejí z nedostatku pravomoci OOJ, ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení zásady právní jistoty, jsou ostatní závěry Soudu pro veřejnou službu konečné.

99 Zejména je třeba konstatovat, že v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku nebyl výslovně zpochybněn závěr Soudu pro veřejnou službu, který je uveden v bodě 105 napadeného rozsudku a podle kterého nemá návrhové žádání FE znějící na zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti samostatný obsah, a musí tedy na ně být nahlíženo tak, že formálně směřuje proti spornému rozhodnutí, jak bylo upřesněno v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti. Totéž platí pro závěr Soudu pro veřejnou službu, který je uveden v bodech 101 až 109 napadeného rozsudku, jímž Soud pro veřejnou službu zamítl třetí žalobní důvod, vycházející z porušení zásady řádné správy a povinnosti jednat s náležitou péčí a z nedodržení přiměřené lhůty.

100 Proto je důvodné, aby Tribunál vydal konečné rozhodnutí o žalobě, kterou FE původně podala před Soudem pro veřejnou službu, a to tak, že se vysloví k výtkám uplatněným v rámci druhého žalobního důvodu a ke čtvrtému žalobnímu důvodu, jimiž se Soud pro veřejnou službu nezabýval.

101 V tomto ohledu je třeba na prvním místě uvést, že z analýzy prvního důvodu kasačního opravného prostředku vyplývá, že podmínku účasti týkající se minimální délky předchozí odborné praxe bylo třeba v projednávané věci chápat tak, že se vztahuje k době odpracované na plný úvazek, a že před přijetím FE do zaměstnání měl OOJ povinnost ověřit, zda splňuje k tomu vyžadované podmínky.

102 Mimoto skutečnost, že způsob výpočtu předchozí odborné praxe nebyl v oznámení o výběrovém řízení stanoven, nelze vykládat tak, že je výběrová komise zproštěna povinnosti započíst délku této praxe jako práci na plný úvazek.

103 Za těchto podmínek si OOJ mohl při zkoumání spisu FE před jejím přijetím do zaměstnání všimnout, že činnost externího právníka lingvisty, kterou FE dokládala, představovala téměř polovinu její odborné praxe (15 měsíců z celkových 31 měsíců) a téměř dvě třetiny požadované minimální doby 24 měsíců, že za tuto dobu přeložila FE celkem 721 stran a souběžně s částí této činnosti pokračovala ve svém studiu (viz body 11, 19, 78 a 79 napadeného rozsudku). Za těchto okolností je třeba mít za to, že OOJ mohl platně ověřit délku předchozí odborné praxe FE.

104 Na druhém místě – pokud jde o druhý žalobní důvod, který FE uplatnila podpůrně – je třeba zaprvé k údajnému zjevně nesprávnému posouzení OOJ poznamenat, že způsob výpočtu spočívající ve vyčíslení práce na základě počtu přeložených stran je v oblasti překladatelství velmi často používán jak v institucionální, tak v soukromé sféře pravděpodobně proto, že je považován za nejobjektivnější. Je mimo jiné používán také Soudním dvorem Evropské unie, a to i v případě právníků lingvistů, a rovněž tak pro účely plateb za externí překladatelské služby. Dále je nutno poukázat na to, že na objednávkách Soudního dvora Evropské unie, které FE předložila, je zadaná práce popisována jako „překlad dokumentu“ a dále je na nich uvedena lhůta k tomu stanovená, počet stran daného dokumentu, cena za stranu a celková částka k zaplacení. Soud pro veřejnou službu navíc nijak nekonstatoval, že by FE k doložení své praxe jako „externí právničky lingvistky“ předložila důkazy o tom, že z tohoto titulu prováděla pro Soudní dvůr Evropské unie i jiné úkoly než překlad právních dokumentů.

105 Dále skutečnost, že OOJ použil kritérium počtu přeložených stran za den v poměru používaném překladatelskými útvary Komise, tj. pět stran za pracovní den, nemůže být sama o sobě považována za zjevně chybnou.

106 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že rozhodnutí výběrové komise a rozhodnutí OOJ v projednávané věci nemají stejný předmět. Prvně uvedené rozhodnutí vede k připuštění či nepřipuštění uchazeče do výběrového řízení, zatímco rozhodnutí OOJ se omezuje na případné přijetí úspěšného uchazeče určitým orgánem do zaměstnání. Je třeba připomenout, že na rozdíl od toho, co je patrné zejména z bodů 62 až 72 napadeného rozsudku, v nichž Soud pro veřejnou službu zkoumal „pravomoc [OOJ] vyškrtnout [FE] ze seznamu úspěšných uchazečů“, nemá OOJ podle ustálené judikatury založené na zásadě nezávislosti výběrových komisí pravomoc zrušit či změnit rozhodnutí přijaté výběrovou komisí (rozsudky ze dne 20. února 1992, Parlament v. Hanning, C-345/90 P, EU:C:1992:79, bod 22, a ze dne 15. září 2005, Luxem v. Komise, T-306/04, EU:T:2005:326, body 22 a 24). Vzhledem k tomu, že si FE přeje být přijata do zaměstnání u Komise, a vzhledem k neexistenci obecně použitelného interinstitucionálního způsobu či vodítek k provedení hodnověrného výpočtu výběrovou komisí přitom OOJ Komise právem použil způsob výpočtu, který je obecně interně používán v oblasti překladů.

107 Pokud jde dále o upřesnění Soudu pro veřejnou službu, že se v projednávané věci jednalo konkrétně o překlad právních textů nebo o kontrolu jazykové a právní shody legislativních textů (bod 90 napadeného rozsudku), je třeba podotknout, že FE neposkytla důkazy o tom, že by na základě výpočtu s použitím jiného poměru přeložených stran za den, používaného zejména u Soudního dvora Evropské unie, mohla splnit podmínku minimální předchozí dvouleté odborné praxe.

108 Z toho je třeba dovodit, že způsob výpočtu, který použil OOJ, nebyl nepřiměřený a FE neprokázala, že by na základě jiného způsobu výpočtu mohl OOJ dospět k odlišnému rozhodnutí. Použití tohoto způsobu výpočtu proto nelze považovat za zjevně chybné.

109 Konečně argumentace, podle níž se OOJ dopustil zjevně nesprávného posouzení, když konstatoval, že stáž, kterou FE absolvovala v advokátní kanceláři W. v Bruselu, trvala dva, a nikoli tři měsíce, musí být odmítnuta jako irelevantní. I kdyby se totiž OOJ skutečně takového pochybení dopustil, nelze tímto závěrem změnit jeho rozhodnutí, že FE nesplňovala podmínku účasti v předmětném výběrovém řízení.

110 Zadruhé je třeba zamítnout i výtku FE uplatněnou v řízení v prvním stupni a vycházející z porušení zásady rovného zacházení. FE totiž nedokládá, že by situace, v níž se nacházela, byla odlišná od situace překladatelů pracujících pro další orgány nebo překládajících do jiných jazyků než polštiny.

111 Zatřetí FE v řízení v prvním stupni rovněž tvrdila, že uplatněním zásady, podle níž musí odborná praxe odpovídat zaměstnání na plný úvazek, porušil OOJ oznámení o výběrovém řízení. OOJ navíc podle ní nestanovil žádný požadavek na výkonnost nebo na výsledky uchazečů ani takové normy, jaké uplatnil OOJ. Tyto argumenty musí být odmítnuty z důvodů uvedených zejména v bodech 29 a 86 tohoto rozsudku.

112 Na třetím místě – pokud jde o čtvrtý žalobní důvod, vycházející z protiprávnosti podmínky účasti ve výběrovém řízení týkající se odborné praxe – FE v rámci námitky protiprávnosti tvrdí, že tato podmínka účasti uvedená v oznámení o výběrovém řízení je v rozporu se zásadou rovného zacházení, neboť v jiných oznámeních o výběrovém řízení na přijetí právníků lingvistů takováto podmínka stanovena není.

113 Komise navrhuje, aby byl čtvrtý žalobní důvod odmítnut jako nepřípustný a podpůrně zamítnut jako neopodstatněný.

114 Soud pro veřejnou službu v bodě 112 napadeného rozsudku určil, že jelikož prvnímu žalobnímu důvodu, který byl uplatněn v rámci návrhového žádání znějícího na zrušení sporného rozhodnutí a vycházel z nedostatku pravomoci OOJ, bylo vyhověno, není již důvodné zabývat se čtvrtým žalobním důvodem. Soud pro veřejnou službu mimoto upřesnil, že „vzhledem k tomu, že stran podmínek uvedených v oznámení o výběrovém řízení bylo v otázce rozdělení pravomocí mezi [OOJ] a výběrovou komisi konstatováno, že [OOJ] byl vázán rozhodnutím výběrové komise připustit [FE] do výběrového řízení na základě podmínky spočívající v odborné praxi, neboť při tomto rozhodnutí nedošlo ke zjevnému pochybení, případná protiprávnost této podmínky účasti by nevedla k dodatečné osobní újmě, již by bylo nutno [FE] nahradit“.

115 Podle ustálené judikatury platí, že v rámci přijímacího řízení, které je složitou administrativní operací skládající se ze sledu rozhodnutí, je uchazeč ve výběrovém řízení oprávněn dovolávat se v rámci žaloby směřující proti pozdějšímu aktu nesrovnalostí předchozích aktů, které s ním úzce souvisejí (viz rozsudek ze dne 11. srpna 1995, Komise v. Noonan, C-448/93 P, EU:C:1995:264, bod 17 a citovaná judikatura), a poukázat zejména na protiprávnost oznámení o výběrovém řízení, na jehož základě byl předmětný akt přijat (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. září 1993, Noonan v. Komise, T-60/92, EU:T:1993:74, bod 23, a ze dne 5. prosince 2012, BA v. Komise, F-29/11, EU:F:2012:172, bod 39).

116 Pokud jde o zásadu rovného zacházení, která se uplatní v právu unijní veřejné služby, k jejímu porušení dojde tehdy, jestliže je se dvěma kategoriemi osob, jejichž skutkové a právní situace nevykazují podstatné odlišnosti, zacházeno odlišně a takové rozdílné zacházení není objektivně odůvodněno. Normotvůrce má povinnost při přijímání pravidel, která se použijí zejména v oblasti unijní veřejné služby, dodržovat základní zásadu rovného zacházení (viz rozsudek ze dne 13. října 2015, Komise v. Verile a Gjergji, T-104/14 P, EU:T:2015:776, bod 176 a citovaná judikatura).

117 V tomto ohledu je třeba připomenout, že OOJ má širokou posuzovací pravomoc při stanovování podmínek účasti ve výběrovém řízení v závislosti na zájmech služby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2001, Van Huffel v. Komise, T-142/00, EU:T:2001:268, bod 52 a citovaná judikatura). Porušení zásady rovného zacházení v předmětném oznámení o výběrovém řízení proto nelze vyvozovat z pouhé skutečnosti, že v rámci některých jiných výběrových řízení na přijetí právníků lingvistů, která byla mimoto pořádána až po výběrovém řízení, o které jde v projednávané věci, nebyla stanovena stejná podmínka týkající se minimální odborné praxe jako v projednávané věci.

118 FE mimoto neprokázala, že zejména z hlediska zájmu služby se uchazeči v dotyčném výběrovém řízení nacházeli ve stejné právní a skutkové situaci jako uchazeči v oněch jiných výběrových řízeních na přijetí právníků lingvistů.

119 Z toho vyplývá, že předmětné oznámení o výběrovém řízení není v rozporu se zásadou rovného zacházení.

120 Na čtvrtém místě – pokud jde o návrh na náhradu újmy – je třeba připomenout, že má-li újma, které se žalobce dovolává, původ v přijetí rozhodnutí, které je předmětem návrhových žádání znějících na zrušení aktu, vede zamítnutí těchto návrhových žádání z podstaty věci k zamítnutí návrhových žádání na náhradu újmy, neboť tato žádání jsou s nimi úzce spojena (viz rozsudek ze dne 11. prosince 2013, Andres a další v. ECB, F-15/10, EU:F:2013:194, bod 420 a citovaná judikatura).

121 V projednávané věci je třeba poukázat na to, že újma, které se FE dovolává, má svůj původ v údajné protiprávnosti sporného rozhodnutí OOJ a návrhová žádání znějící na zrušení sporného rozhodnutí byla zamítnuta. V důsledku toho je třeba návrh FE na náhradu újmy zamítnout.

122 Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba v řízení v prvním stupni musí být v plném rozsahu zamítnuta.

K nákladům řízení

123 Článek 211 odst. 2 jednacího řádu stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Tribunál sám rozhodne ve věci, rozhodne i o nákladech řízení. Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 211 odst. 1 jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Dále z čl. 211 odst. 3 jednacího řádu vyplývá, že v případě kasačních opravných prostředků podaných orgánem nese orgán výdaje, které vynaložil, čímž nejsou dotčena ustanovení čl. 135 odst. 2 jednacího řádu.

124 V projednávané věci je důvodné rozhodnout, že Komise a FE ponesou vlastní náklady řízení o kasačním opravném prostředku. Pokud jde o řízení v prvním stupni, je důvodné uložit FE náhradu nákladů řízení vzhledem k tomu, že neměla ve věci úspěch a Komise požadovala náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (kasační senát)

rozhodl takto:

1) Body 1, 2 a 4 výroku rozsudku Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (prvního senátu) ze dne 6. října 2015, FE v. Komise (F-119/14), se zrušují.

2) Žaloba FE podaná k Soudu pro veřejnou službu ve věci F-119/14 se zamítá.

3) Každá z účastnic řízení ponese vlastní náklady řízení o kasačním opravném prostředku.

4) FE ponese vlastní náklady řízení před Soudem pro veřejnou službu a nahradí náklady téhož řízení vynaložené Evropskou komisí.

Jaeger Prek Frimodt Nielsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. září 2017.

Podpisy.